

Отровно е от тех
мойто слабо тяло
и умрело би в грех,
що мен би изяло.

Така пред котана
той се обяснява
и тя го не хвана —
от смърт се спасява . . .

* * *

Па литна изви' се,
в тъмните простори
с мушици храни се,
доде се зазори . . .

И потегли вече
към тъмната стреха
от света далече
да търси утеха . . .

Но не щеш ли тука
друга лоша среща
ей за зла сполука
Сокол го пресреща.

Стрелнал го е вече
с тъмни, страшни очи,
той не е далече —
вржху му ще скочи! . . .

Ах, как ли ще може,
пак да се избави!
Помогни му, Боже,
вечно ще те слави!

Нему в миг огрява
мисъл във главата,
как да се спасява
и тук от бедата: